

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **T. V.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. KUKHK-9293/DS/2016/Kj, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2018, č. j. 28 A 12/2016 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Vrchlabí, odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 27. 1. 2016, č. j. PD/8966/2015/OD-VR/Sch (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), které nabylo právní moci dne 16. 2. 2016, rozhodl, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu jako řidič motorového vozidla tov. zn. OPEL, reg. zn. X, parkoval s tímto vozidlem na parkovišti označeném svislou dopravní značkou č. IP 13c s dodatkovou tabulkou č. E 8c bez platného parkovacího lístku. Žalobci byla uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro opožděnost, neboť podal odvolání k poštovní přepravě až dne 17. 2. 2016.

II.

[3] Žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 7. 6. 2018, č. j. 28 A 12/2016 - 46 (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud nepřisvědčil námitkám žalobce o včasnosti podaného odvolání a o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 - 49 a vysvětlil, že den elektronické objednávky služby přes webovou aplikaci (v tam posuzované věci přes webovou stránku online.postservis.cz ve formě DopisOnline – poznámka kasačního soudu) není okamžikem podání zásilky k poštovní přepravě. Datum uvedené na podacím lístku je tedy okamžikem objednání požadované služby u jejího poskytovatele, nikoliv podání zásilky (její předání do provozu). Krajský soud tudíž uzavřel, že zásilka byla podle otisku razítka pošty na obálce předána do poštovního provozu k doručení až dne 17. 2. 2016. Odvolání žalobce tudíž nebylo podáno včas, jelikož posledním dnem lhůty k podání odvolání bylo pondělí 15. 2. 2016.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo možné určit, na základě jakého podkladu označil žalovaný za okamžik podání odvolání k poštovní přepravě právě den 17. 2. 2016. Uvedená skutečnost však podle krajského soudu vyplývala z příslušné listiny, jež byla obsahem správního spisu a neuvedení, že zmíněná skutečnost vyplývá přímo z obálky, v níž bylo podání obsahující odvolání doručeno, nepředstavuje pochybení, jež by zakládalo namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

III.

[6] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel prvotně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, kdy došlo k podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Podle stěžovatele totiž není podstatné datum uvedené na obálce či okamžik vytisknutí zásilky podané prostřednictvím aplikace listonoska.cz, její zaobálkování a předání k přepravě. Důležité je, kdy byla zásilka předána poště. Z ničeho nelze dovodit výslovnou povinnost předat zásilku v listinné podobě. Rovněž není vyžadováno, aby zásilka začala být držitelem poštovní licence přepravována. Za okamžik podání se podle stěžovatele považuje den, kdy byla pošta o poštovní službu požádána, což ostatně vyplývá i z poštovních podmínek. V tomto případě tedy bylo odvolání podáno včas dne 15. 2. 2016, jak osvědčuje podací lístek, který je veřejnou listinou. Stěžovatel neměl možnost ověřit, zda pošta zásilku včas zkompletovala a začala přepravovat a důvěřoval pouze podacímu lístku, který osvědčoval včasnost podaného odvolání.

[8] Podle stěžovatelova mínění krajský soud, resp. rozšířený senát v usnesení č. j. 10 As 20/2017 - 49, nerespektoval princip *in dubio pro libertate*, neboť ne zvolil výklad použité právní normy, který co nejméně zasahuje do stěžovatelových práv. Stěžovatel odkazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ze dne 28. 10. 1998 ve věci *Pérez de Rada Cavanilles proti Španělsku*, stížnost č. 28090/95) s tím, že právní úprava lhůt či její aplikace by neměla účastníkovi řízení zamezit ve využití určitého prostředku ochrany práv. Poukazuje na to, že podací lístek je veřejnou listinou, a proto legitimně vycházel ze skutečnosti, že v den na něm uvedený došlo k podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního

pokračování

stupně. Krajský soud upřednostnil názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který je pro stěžovatele nepříznivý, což zakládá protiústavnost napadeného rozsudku.

[9] Stěžovatel legitimně vycházel z toho, že v souladu s poštovními podmínkami podal odvolání v den, kdy o doručení odvolání poskytovatele služby požádal, tj. dne 15. 2. 2016. To bylo ostatně i datum, které tento poskytovatel na podacím lístku potvrdil. Vyznačil-li na podací lístek chybný údaj, postupoval v rozporu s poštovními podmínkami a v rozporu se zákonem. Případné pochybení pošty by však nemělo jít k jeho tíži. Taktéž z webové aplikace www.listonoska.cz se nejevilo, že zásilka učiněná elektronicky k jejímu doručení v listinné podobě není rovnocenná s podáním učiněným obvyklou zásilkou podanou přímo na poště v listinné podobě. Uvedené tvrzení podporuje odkazem na obsah poštovních podmínek. I kdyby tedy skutečně došlo k opožděnému podání odvolání, stalo se tak pochybením pošty, která stěžovatele uvedla v omyl o včasnosti odvolání opatřením podacího lístku datem 15. 2. 2016. Nebýt tohoto omylu, stěžovatel by býval mohl uskutečnit podání odvolání jiným způsobem, např. na nejbližší otevřené poštovní pobočce.

[10] Závěrem stěžovatel namítá, že výklad pojmu „poštovní zásilka“ obsažený v § 2 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách (dále jen „zákon o poštovních službách“), je přepjatě formalistický. Z hlediska účelu lhůty k podání odvolání neexistuje racionální důvod k rozlišování mezi standardním a „hybridním“ elektronickým podáním. Za datum podání v obou případech se má považovat den uvedený v podacím lístku. Stěžovatel navíc podotýká, že nebylo prokázáno, kdy Česká pošta s.p. (dále již jen „Česká pošta“) vytiskla a začala přepravovat předmětné odvolání, a je tak nutné presumovat, že odvolání bylo podáno včas.

IV.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel sice v kasační stížnosti výslovně neuvádí kasační důvod, pro který brojí proti napadenému rozsudku, z obsahu kasačních námitek je však zřejmé, že jej napadená z důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově a právně obdobnou věcí se zabýval rozšířený senát v již citovaném usnesení č. j. 10 As 20/2017 - 49, z jehož závěrů ostatně správně vyšel i krajský soud v nyní souzeném případě. Ani čtvrtý senát kasačního soudu nemá důvod se od úvah vyslovených rozšířeným senátem odchýlit, a proto z nich také v dalším vychází. Přitom rozšířený senát odpověděl na převážnou část otázek, jež činí spornými stěžovatel i v kasační stížnosti.

[16] Lze tak shrnout, že není důvodná námitka týkající se pojmu poštovní zásilka, jak ji uplatňuje stěžovatel. K výkladu pojmu poštovní zásilka podle § 2 písm. a) zákona o poštovních službách se již jednoznačně vyjádřil rozšířený senát ve zmíněném usnesení č. j. 10 As 20/2017 - 49 a uzavřel, že „poštovní zásilkou se dle § 2 písm. a) zákona o poštovních službách rozumí adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána. Toto ustanovení je naprosto jednoznačné (...) nelze vycházet z odlišného ujednání v soukromoprávním vztahu mezi odesílatelem a Českou

poštou.“ Pojem poštovní zásilka podle § 2 písm. a) zákona o poštovních službách nepřipouští žádný jiný, než podaný, výklad. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž není zřejmé, v čem má spočívat tvrzený přepjatý formalismus při výkladu uvedeného ustanovení, resp. též výklad provedený v neprospěch stěžovatele. Jak rozšířený senát vysvětlil, „[a]by mohla být vůbec nějaká zásilka předána k poštovní přepravě, musí být nejprve vytvořena.“ S ohledem na charakter služby, kterou stěžovatel k podání odvolání využil, je třeba vzít v úvahu, že k vytvoření listinné podoby zásilky k jejímu doručení adresátovi dochází teprve v době následující po přijetí elektronického dokumentu k uskutečnění uvedené služby. Do okamžiku poštovního podání se smluvní vztah mezi objednatelem (zde stěžovatelem) a Českou poštou řídí občanským zákoníkem a má soukromoprávní povahu (viz také odst. [31] usnesení rozšířeného senátu). V tom právě spočívá rozdíl oproti „běžné“ zásilce podané na poště k přepravě v listinné podobě. Lze jistě souhlasit se stěžovatelem, že zásilky (či podání) mohou být i elektronické povahy, v takovém případě se však jejich podávání a doručování řídí jinými pravidly, jako je tomu u podání činěných skrze datové schránky, či elektronickou poštou se zaručeným elektronickým podpisem. To však není nyní posuzovaný případ, v němž se jedná toliko o „hybridní“ službu, jejíž první část probíhá elektronicky (objednání, zaslání vlastního obsahu zásilky), následně ji však Česká pošta uskutečňuje převedením elektronického dokumentu do listinné podoby a takto ji doručí určenému adresátu.

[17] Tvrdí-li v této souvislosti stěžovatel, že poštovní zásilka nemusí být písemností, neboť to z definice písemnosti podle § 2 písm. l) zákon o poštovních službách nevyplývá, jedná se o argumentaci mimoběžnou. V daném případě je relevantní definice poštovní zásilky v již zmiňovaném § 2 písm. a) zákona o poštovních službách, a jestliže si stěžovatel objednal elektronicky službu, jejímž smyslem bylo jeho objednávku zpracovat do podoby listinné zásilky (a opak ani stěžovatel netvrdil), pak podle zmíněné definice poštovní zásilky je právě listinná podoba konečnou podobou, v níž má být Českou poštou dodána. K jejímu vyhotovení však pošta musí nejprve zpracovat elektronickou objednávku s elektronickým souborem, podle požadavku objednatele zajistit tisk elektronického souboru, jeho vložení do obálky a opatření adresou, což se děje, jak již také rozšířený senát uvedl, v rámci služby, jež není poštovní službou podle zákona o poštovních službách, ale má soukromoprávní charakter. Námitka stěžovatele týkající se nesprávného výkladu § 2 písm. a) zákona o poštovních službách je tak nedůvodná. Zbývá ještě dodat, že stěžovatelův odkaz na rozsudek ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 As 330/2016 – 39, je v souzené věci nepřipadný právě proto, že jeho závěry byly v části, jež je podstatná i pro nyní posuzovanou věc, překonány právě rozšířeným senátem v již opakovaně citovaném usnesení č. j. 10 As 20/2017 - 49.

[18] Obdobně se lze vyjádřit i k povaze podacího lístku. Jak vysvětlil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném usnesení č. j. 10 As 20/2017 - 49, „[ch]arakter veřejné listiny vymezuje správní řád v § 53 odst. 3 jako listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné. Pro podací lístek (stejně jako pro každou jinou listinu soukromou) platí, že určitou důkazní sílu má, ovšem stačí formální popření jeho správnosti, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho, kdo tvrdil skutečnosti, jež měly být podacím lístkem doloženy.“ Kasační soud na základě uvedeného setrvává na závěru, že podací lístek není veřejnou listinou, jejíž pravost se presumuje, a námitku stěžovatele shledal neopodstatněnou. K tomu pak již jen na okraj dodává, že z právě uvedené citace je zjevné, že již rozšířený senát důvod, pro který podací lístek veřejnou listinou není, vysvětlil, opačnému argumentu stěžovatele v kasační stížnosti tak čtvrtý senát kasačního soudu nemůže přisvědčit.

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud se tedy dále zabýval spornou otázkou, kdy došlo k podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Jinými slovy, zda je správný závěr krajského soudu, že stěžovatel učinil odvolání opožděně.

[20] Kasační soud odmítá názor stěžovatele, že k podání odvolání došlo dne 15. 2. 2016, jak je uvedeno na podacím lístku. Také v tomto směru je vázán závěry obsaženými v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 - 49. Stěžovatelova zásilka obsahující odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla podána u držitele poštovní licence teprve dne 17. 2. 2016, jak osvědčuje otisk razítka obsažený na obálce zásilky. Ve shodě s tím, co dovedl již rozšířený senát, totiž nelze ani v nynější věci za podání zásilky ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu chápat okamžik, kdy byla objednána služba z aplikace listonoska.cz, ale teprve okamžik předání poštou vytvořené listinné zásilky k poštovní přepravě. Podle § 2 písm. m) zákona o poštovních službách se *poštovním podáním rozumí převzetí poštovní zásilky nebo poukazované peněžní částky provozovatelem k poskytnutí poštovní služby* (viz § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách). Tyto závěry Nejvyšší správní soud detailně vysvětlil v již uvedeném usnesení rozšířeného senátu, na něž lze v podrobnostech odkázat pro jejich přílehavost i v právě posuzované věci. Jakkoliv tedy stěžovatel namítal, že okamžikem podání byl moment objednání služby, tj. den 15. 2. 2016, nemohl Nejvyšší správní soud této námitce přisvědčit (srov. shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 4 As 82/2018 - 37). Stejně jako krajský soud i žalovaný tudíž Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelova zásilka obsahující odvolání byla podána pro adresáta teprve dne uvedeného na otisku razítka na obálce, tj. 17. 2. 2016, nikoliv v den objednání požadované služby (tj. 15. 2. 2016).

[21] Nelze také hovořit o tom, že by krajský soud, který aplikoval závěry rozšířeného senátu, či sám rozšířený senát, pominul ústavní zásadu přednosti výkladu ústavně konformního. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 14. 6. 2018, č. j. 10 As 110/2018 – 35, uvedl, že „[z]ásada přednosti výkladu příznivějšího pro jednotlivce před výkladem méně příznivým (In dubio pro libertate, někdy zvaná In dubio mitius) skutečně představuje jednu ze základních zásad správního (resp. veřejného) práva. Tento princip však nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli odlišnou interpretaci právní normy měly správní orgány zohlednit jakožto dvojitý výklad. Jak konstatoval Ústavní soud, v právním státě je třeba tvorbě právních předpisů věnovat nejvyšší péči. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což plyne jak z povahy jazyka samotného, tak z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezenosti lidského poznání, stejně jako z dynamické povahy sociální reality [náleží ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 783/06 (N 210/47 SbNU 709)]. Víceznačnost však musí přesáhnout obecně přijatelnou míru a musí jít o rovnocenný konkurenční výklad práva, ne pouze o výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady In dubio pro libertate nepřipadá v úvahu (srov. rozsudek ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 As 187/2014-44, věc multigate, bod 42). Výklad prosazovaný stěžovatelem není dost dobře hajitelný, je nejen v rozporu s textem právního předpisu, ale je i absurdní (podání zásilky ještě předtím, než je zásilka vůbec vytvořena).“ Totožnou argumentaci použil stěžovatel i v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud ve shodě s citovanými závěry vyslovenými desátým senátem uzavírá, že námitka neprovedení výkladu aplikovaných právních norem ve prospěch stěžovatele a ústavně konformně je nedůvodná.

[22] K výtkám stěžovatele směřujícím k postupu České pošty kasační soud pouze konstatuje, že v případě pochybení České pošty se jedná o otázku soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelem a poskytovatelem služby, neboť služba listonoska.cz (shodně jako služba DopisOnline) není upravena zákonem o poštovních službách. Nejvyšší správní soud vždy důsledně rozlišoval soukromoprávní ujednání mezi zákazníkem a Českou poštou a veřejnoprávními povinnostmi České pošty, které vyplývají ze zákona o poštovních službách a z procesních předpisů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 3 As 178/2014 - 31 či ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010 - 47). V tomto případě

rovněž nemohlo dojít k převázení opačných očekávání stěžovatele jako uživatele služby listonoska.cz, jelikož tato očekávání vyplývala ze soukromoprávních ujednání, která s poskytovatelem uvedené služby uzavřel.

[23] Konečně je kasační soud přesvědčen, jak již uvedl i ve výše citovaném rozsudku č. j. 10 As 110/2018 - 35, že využívá-li někdo službu nabízenou formou elektronického objednání ke zpracování elektronického souboru a jeho převedení do listinné podoby k doručení (jako je listonoska.cz či DopisOnline), lze mu přičítat k tíži, že se detailně neseznámil s podmínkami poskytování této služby. Jde tedy plně k tíži stěžovatele, že využil v rámci své obrany v řízení před správním orgánem zmocněnce, který používal službu, s jejímiž obchodními podmínkami se (údajně) řádně neseznámil. Pokud by se totiž s těmito podmínkami řádně seznámil, zjistil by, že uvedená služba rozhodně není bezpečným způsobem odeslání podání v samém závěru běhu lhůty k podání opravného prostředku. Stěžovatel zvolil tuto službu sám a dobrovolně, a to i přes skutečnost, že jeho zmocněnec měl zřízenou datovou schránku, jejíž využití mohlo nepochybně přispět k včasnému podání odvolání. Námitka stěžovatele, že jeho zmocněnec nebyl seznámen s obchodními podmínkami, není ostatně v souzené věci významná, neboť jak již také vysvětlil rozšířený senát v usnesení č. j. 10 As 20/2017 – 49, „[n]elze (...) souhlasit se závěrem, že okamžik, ke kterému je zásilka podána k poštovní přepravě z hlediska kogentního § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, může být určen soukromoprávním ujednáním, tj. Obchodními podmínkami DopisOnline či subjektivním pocitem zákazníka, jak se mu tato služba jeví navenek.“

[24] Stěžovatel závěrem namítal, že okamžik podání zásilky nebyl zřejmý a že vzniklé pochybnosti měl krajský soud vyložit v jeho prospěch. Nadto podle stěžovatele okamžik podání osvědčuje i podací lístek přiložený k žalobě. S tímto názorem Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí. Ve vztahu k žalovanému se jedná o námitku mimoběžnou, neboť žalovaný neměl důvod se domnívat, že otisk razítka uvedený na obálce obsahující odvolání s datem 17. 2. 2016 je v nesouladu s okamžikem podání zásilky, jak tvrdí stěžovatel. Jestliže během odvolacího řízení tato námitka nebyla vznesena, žalovaný sám nemohl pochybnosti o správnosti údaje na otisku razítka pojmout. Tudíž nepochybil, když odvolání posoudil jako opožděné. Námitku, že došlo k nesouladu mezi dnem podání odvolání a dnem, který byl vyznačen na zásilce, k žalobní námitce jako první řešil až krajský soud, který se však s danou námitkou vypořádal (srov. zejm. odst. 17. až 19. napadeného rozsudku rekapitulované v části II. tohoto rozsudku) a dospěl ke správným právním závěrům, které Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné opakovat. Pro stručnost na ně tudíž odkazuje.

[25] Stěžovatel totiž v rámci žalobního řízení nijak nezpochybil, že by datum uvedené na obálce neodpovídalo datu jejího podání. Krajskému soudu sice předložil podací lístek, nicméně ten nijak neosvědčuje okamžik předání dané zásilky do provozu (k přepravě). Ve skutečnosti je totiž tento podací lístek způsobilý prokázat jen okamžik objednání služby, aniž je v tomto případě podstatné, zda byla zásilka objednána dne 15. 2. 2017 či 16. 2. 2017, jak stěžovatel také namítá. Stěžovatel nadto nijak nezpochybil, že by k podání zásilky, tedy jejímu předání do provozu, došlo až dne 17. 2. 2016. V takovém případě je proto potřeba vyjít z toho, že otisk razítka na zásilce pravidelně osvědčuje den předání zásilky k přepravě, ledaže by byl prokázán opak. Jestliže stěžovatel nepředložil žádný důkaz, který by byl schopen tento závěr vyvrátit, setrval Nejvyšší správní soud na závěru, že zásilka byla podána ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu dne 17. 2. 2016.

[26] S ohledem na právě vyslovené Nejvyšší správní soud neshledal potřebu doplnit dokazování poštovními podmínkami, jak navrhoval stěžovatel v kasační stížnosti. V souzené věci šlo o výklad výše uvedených právních norem, který krajský soud provedl správně. Poštovní podmínky pak upravují další podrobnosti a rozvádějí poskytování poštovních služeb v souladu

pokračování

se zákonem o poštovních službách, resp. prováděcími předpisy (viz § 6 posledně uvedeného zákona), aniž v daném případě bylo jejich znění pro posouzení věci významné. Nejvyšší správní soud nadto nepřehlédl, že argumentaci poštovními podmínkami stěžovatel uplatnil poprvé teprve v kasační stížnosti, jedná se tedy o argumentaci, k níž kasační soud podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud stěžejní spornou otázkou o opožděnosti odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně posoudil správně a kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tudíž nebyl naplněn.

VI.

[28] S ohledem na závěry výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou. V souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ji tudíž zamítl.

[29] Výrok o náhradě nákladů o kasační stížnosti řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu